

'Bezig zijn met kunst is voor iedereen goed'

Ze schildert al vele jaren, maar in de loop van de tijd ging ze steeds vaker beeldhouwen. Anno 2024 zegt ze: "Ik voel me beeldhouwer." We zijn op bezoek bij kunstenaar Angelien Coco Martin in Roden. Veel sculpturen staan er niet in haar atelier, tuin en woning, want de meeste staan op het moment van gesprek op 3 exposities: Galerie Huis ter Heide in Huis ter Heide, boomgaard De Doorrit in Garnwerd en Woudboerderij Opende, waar ze samen met Hilde van Eijk en Sjoukje Oosterhof de laatste drie weken van september exposeert. Haar meest recente werk is een beeldhouwwerk van fotograaf Alfred Oosterman.

En dat is niet geheel toevallig. "Ik ben fotograaf en maak veel portretten van mensen, het gaat er dan om dat je op het juiste moment de beste foto maakt. Wat ik echter wel eens hoor van mensen is dat ze een portretfoto nog steeds mooi vinden, 'maar dat hij 5 jaar geleden genomen is'. Dat is het verschil met beeldhouwen. Dan moet je zelf een portret maken, het juiste moment bestaat niet voor een beeldhouwer. Ik was heel nieuwsgierig naar hoe dat dan werkt en dat heb ik nu ervaren."

"Ik ga voorbij aan dat moment", zegt Angelien. "Naast beeldhouwen schilder ik ook portretten. Mensen zitten dan tussen de twee en drie uur op een stoel. Daarbij proberen ze een bepaalde houding aan te nemen, maar er is niemand die dat vol houdt. Op een gegeven moment zak je in jezelf, zoals ik dat noem en dat zie je in het schilderij terug. Het is dan geen pose meer, maar de hele mens."

VERRASSEND

Ze geniet van haar werk, van het contact met de modellen, van het gesprek. Klanten die in klei worden vastgelegd, komen zo'n 3 à 4 keer naar haar atelier. Alfred heeft het als leuk en verrassend ervaren. "De vaardigheid van een beeldhouwer vind ik bijzonder. Hier en daar deed het ook wel pijn", zegt hij met een glimlach. Bijvoorbeeld wanneer Angelien een bult klei voor zich had en er met het slaghout tegenaan sloeg, of ze sned er een stuk klei af. Dat voel je, bij wijze van spreken."

Het was nooit de droom van Angelien om kunstenaar te worden, moeder was ook kunstenaar en kon daar in die tijd geen droog brood mee verdienen. Angelien ging kunstgeschiedenis studeren, maar een baan vinden

bleek lastig. Uiteindelijk kwam ze voor de klas, maar ook daar kon ze haar ei niet kwijt. Toen de kinderen klein waren begon ze met het schilderen van hun gezichten. Daarna volgde het boetseren, het beeldhouwen. "Dat heb ik blijkbaar van boven meegekregen, beeldhouwen gaat door mij heen, het zit in me. Ik zie dit werk als eerste levensbehoefte, zodra ik klei in mijn handen heb ontspan ik volledig. Ja, de klei is voor mij een therapie. Ik denk dat bezig zijn met kunst voor iedereen goed is en dan maakt het niet uit wat je maakt."

In 2023 stond Angelien op de longlist van de Nederlandse Portretprijs. Ze kwam net niet bij de laatste 50, maar is vereerd met het feit dat ze, van de 2.000 inzendingen, bij de laatste 300 werd genomineerd.

Angelien vindt het prettig dat ze boetseren en schilderen kan afwisselen. "Als ik het met het boetseren even niet meer weet, dan ga ik schilderen en andersom." Haar werk wordt inmiddels opgemerkt, want zowel bij particulieren als vanuit het bedrijfsleven neemt het aantal opdrachten toe.

PARADOX

Zoals elke kunstenaar maakt ook Angelien een bepaalde ontwikkeling door. "Enerzijds ben ik preciezer geworden, maar anderzijds ben ik ook in staat de losse toets te hanteren. Dat is een paradox, maar ik neig er steeds meer toe dat je in je werken ook wat aan de verbeelding moet overlaten, noem het meer abstract denken. Ik wil graag met zo weinig mogelijk zo veel mogelijk zeggen. Je kunt bijvoorbeeld te lang door schilde-

ren, te netjes en te precies, dat je het dood schildert. Er zit dan geen leven of beweging meer in. Net zoals elke foto die Alfred maakt niet raak is, heb ik dat ook wel eens met mijn werk. Dan laat ik het even liggen en af en toe gaat er ook wel eens iets naar de stort. Als iets echt niet goed is, dan moet je het durven weggoien."

"Ik wil graag met zo weinig mogelijk zo veel mogelijk zeggen"

Oftewel, Angelien wil voor de volle 100 procent achter haar werk staan. "Dit is het mooiste vak dat er is, ik word er ontzettend blij van en vind het heerlijk om alleen te werken. Daar gedij ik op." Op de vraag waar ze over 10 jaar staat, antwoordt ze: "Dan hoop ik dat meer bedrijven en particulieren mij weten te vinden en geboetseerde en geschilderde portretten een plaats krijgen in de maatschappij. Kunst geeft blijdschap, het verrijkt je leven, dat gun ik iedereen."

Dit ziet Angelien belangrijk aan het portretteren:

Portretteren

Niet kijken, maar zien.

Niet waarmaken, maar waarnemen.

Geen deadline, maar de tijd nemen.

Doen, maar vooral ook niet doen.

Afstand nemen, ruimte maken, om te reflecteren.

Luisteren naar de eigen ziel,

om contact te maken met de ander.